

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

De iisdem sanctis martyribus, ex Gregorio Turonensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

Cont. 2.
Iohan. 4.

Psal. 18.

Rom. 10.

Eccē vir tā
tus etiā cla-
uus marty-
ris colligit.
Iohan. 20.

Item crucis
eius lignū.

Illic igitur martyris exuias requirebamus, tanquam inter spinas rosam legentes. Circumfundebamur Iudæis, cum sacra reliquiæ eueherentur: aderat populus Ecclesiæ cum plausu & lætitia. Dicebant Iudæi: Flores visi sunt in terra, cum viderent martyres. Dicebant Christiani: Tempus incisionis adest. Iam qui metit, mercedem accipit. Alij seminauerunt, & nos metimus martyrum fructus. Iterum audientes Iudæi voces plaudentis Ecclesiæ, dicebant inter se: Vox turturis audita est in terra nostra. Vnde benè lectum est: Dies diei eructat verbum, & nox nocti indicat scientiam: Dies diei, Christiano Christiano: nox nocti, Iudæus Iudæo. Indicabant ergo Iudæi quod haberent scientiam martyrum, sed non scientiam verbi: id est, non secundum illam solius boni, & solius veri scientiam. Ignorantes enim Dei iustitiam, & volentes se iustificare, iustitiam Dei non receperunt. Detuli ergo vobis munera, quæ meis legi manibus, id est, crucis trophæa, cuius gratiam in operibus agnoscitis. Certè & ipsi demones confitentur. Condant alij aurum atque argentum, ac de latentibus eruant venis, legant preciosa monilia ferta. Temporalis ille thesaurus est, & sæpè habentibus perniciosus. Nos legimus martyris clauos, & multos quidem, vt plura fuerint vulnera, quàm membra. Clamare martyrem dices ad populum Iudæorum, cum clauos eius colligeremus: Mitte manus tuas in latus meum, & noli esse incredulus, sed fidelis. Collegimus sanguinem triumphalem, & crucis lignum. Hæc sanctæ viduæ negare non potuimus postulanti. Munera itaque salutis accipite, quæ nunc sub sacris altaribus reconduntur. Ea igitur vidua sancta est Iuliana, quæ hoc Domino templum parauit atque obtulit, quod hodiè, dedicamus: digna tali oblatione, quæ in sobole sua templam iam Domino pudicitiaæ atque integritatis sacrauit.

DE IISDEM SANCTIS MARTYRIBVS, EX GREGORIO TVRONEN. DE GLORIA

Martyrum, Cap. 44.

Pœna temp-
tarij.

Nota mira-
culum.

Obserua ve-
terum ergo
sanctorum
reliquias
studium, ve-
nerationem
& caremo-
nias.
Iohan. 20.
Mirares.

AGRICOLA & Vitalis, apud Bononiam Italiæ urbem pro Christi nomine crucifixi sunt: quorum sepulcra, vt per relationem fidelium cognouimus, quia nondum ad nos historia passionis aduenit, super terram sunt collocata. Quæ cum à multis, vt fit, vel tangerentur manu, vel ore oscularentur, admonitus est aditus templi, vt immundi ab ijs arcerentur. Quidam auidax atque facinorosus opertorium vnus tumuli remouet, vt scilicet aliquid de sacris auferret cineribus: missoque introrsum capite, oppressus ab eo, vix ab alijs liberatus, confusus abscessit: nec accipere meruit, quod temerario ausu præsumpsit: sed cum maiori deinceps reuerentia, sanctorum adiuit sepulcra.

Alius quoque tributa publica deferens, sacculum pecuniæ dum iter ageret, negligenter amisit. Appropinquans autem ciuitati, recognoscit se amisisse publicum, quod ferebat. Tunc prostratus coram sepulcris beatorum, cum lachrymis deprecatur, vt perditum, eorum virtute reciperet, nè ipse, cõiunxque ac liberi, ob id captiuitati subigerentur. Egressus autem foras in atrium, virum qui hanc pecuniam in via iacentem repererat, nactus est: scrutatusque diligenter, illius horæ tempore hic sacculum inuenisse se dixit, quo iste martyrum auxilium flagitauit.

Horum reliquias Namatius Aruernorum Episcopus deuotè expetijt, vt scilicet eas in ecclesia, quã ipse construxerat, collocaret: direxitque vnum illuc presbyterum, qui abiens, cum Dei gratia, quæ petierat, detulit: regressusque cum socijs, in quinto ab Aruerna vrbe milliario reuertentes, metatum accipiunt, & ad Episcopum missos dirigunt, vt eis, quid agant, iubeat ordinare. Manè autem factò, sacerdos, admonitis ciuibus, cum Crucibus & cereis ad occursum sanctarum reliquiarum deuotissimus prope- rat. Cumque ei presbyter offerret, vt beatas reliquias adspiceret, si luberet: & ille, Mihi, inquit, magis est hæc credere, quàm videre. sic enim in scripturis legimus sanctis, quia ipse Dominus eos beatos iudicat, qui eum cum non viderint, credidissent. Hæc itaque sacerdotis fide pollente, Dominus sanctos suos glorificat in virtute. Nam venientibus illis, subito contenebratum est cælum, & ecce imber umbrosus atque teterri- mus super eos descendit: & tanta pluuia ibidem est diffusa, vt flumina per vias illas currere cernerentur. Veruntamen circa sancta pignora per vnum valde iuge- rum neque vna gutta visa est cecidisse. Et abeuntibus illis, pluuia eos à longè quasi præbens

præbens obsequium, sequebatur populum fouens, gestatores autem pigrorum non attingens. Hæc videns pontifex, magnificauit Dominum, qui fidei suæ sic fauens, talia ad sanctorum gloriam operari dignatus est. Congregatis verò ciuibus, cum magno gaudio atque deuotione sanctam ecclesiam, his illustratâ pignoribus, dedicauit.

VITA, RES GESTÆ, ET CERTAMINA SANCTI
PATRIS NOSTRI IOHANNICII ABBATIS, AVTHO.

re Simeone Metaphrasæ. Habetur in Tomis Aloysij.

VIAM, quæ ducit ad virtutem, sciunt omnes esse asperam, arduam & difficilem, idque apertè ipsa discunt experientia. Et idèd multis quoque indigent, quæ ad ipsam excitent, partim quidem exhortationibus, partim autem vitæ quoque historia eorum, qui in illa priùs sunt ingressi: quod etiam magis ad eam attrahit sine molestia, & efficit vt non despondeant animum propter difficultatem itineris. Ei enim qui viam est ingressurus asperam & difficilem, suadens & adhortans quispiam minùs persuaserit, ostendens autem multos eam iam confecisse, & ad optatum tandem finem peruenisse, sic magis persuaserit, vt prompto & alacri animo iter aggrediatur. Talem esse existimo magni quoque patris Iohannicij vitam, & longè iucundissimam, & longè vtilissimam, & quæ ipsa quoque potest vel valdè sordem excitare ad studium virtutis. Dicantur ergò res illius, quoad eius fieri poterit, & vobis pijs ac religiosis in medium proferantur, vnde scilicet ceperit, & ad quem finem tandem peruenierit. Sic autem habet:

Quartodecimo anno tyrannidis Leonis filij Constantini, qui etiam generis feriem traxit ex Isauria, admirabilis Iohannicius procedit ex maternis thalamis. Cui patria quidem fuit prouincia Bithynorum: vicus autem, qui vocatur Marycati, situs ad Borealem partem Apolloniadis: Parentes, qui factis ipsis veram reddebant appellationem, Myritzicius & Anastaso. Erant enim tanquam pulchram rosam iustum Iohannicium edituri pietati, qui à vita ad vitam, vt dicit Apostolus, euocabat multos vnguento pietatis, & à lapsu peccati faciebat surgere, & viam ostendebat salutare, vt iam ostendet oratio. Statim ergò ab incunte ætate, cum sensilibus cibis aleretur & educaretur vt puer, non disciplinarum orbem & mundanam elegit sapientiam: sed eam, quæ ad eum adducit, & ei reddit familiarem, quæ est initium sapientiæ, nempe Dei timorem, & eius mandatorum insistere vestigijs. Proficiebat ergò in dies in virtute & diuina disciplina, & pulchro augebatur incremento. Quid autem Dominus, qui est velox ad bonorum remunerationem? Nondùm magnus Iohannicius è prima ætate exceperat, & munus obiens, quod ei fuerat mandatum à parètibus, in consueta pascua porcos immittens, ille quidem eos signabat figura Crucis, & ipse consueta preces Deo reddebat: Illi autem permanebant indiuisi, nullo nec hominù, nec bestiarum damno omninò affecti, donèc vesperè reuersus sanctus, eos domum rursus ageret.

Cùm autem ille quidem iam excessisset ex Ephebis, tunc cùm esset & corpore agilis, & ad spectu præ ferret speciem hominis non ignaui, haberetur verò accuratus militum delectus iussu eius, qui tunc rerum potiebatur: tunc hic quoque vir admirandus, relatus fuit in numerum excubitorù. Erat autè exercitui quidem iucundus propter moderationem: inimicis verò terribilis propter fortitudinem, vt qui eos sæpè vel solo ad spectu in fugam verteret. Cùm se ergò sic gereret, & tanti fieret ab exercitu, apud Deum adhuc pluris fiebat, quatenus eius præcepta ad vnguem obseruabat. Hoc ergò videns malignus, & cùm aliam virtutem, tum eius cum Deo familiaritatem & coniunctionem ei inuideret, in eum latenter cõparabat insidias. Quamobrèm cùm aliquandò hominibus communem offudisset caliginem, vt non diuinis imaginibus eum, quem par erat, honorem tribuerent, peruenit etiam vsque ad Iohanniciù: capitque & expugnat hunc virum præclarù inter exercitatores, & inducit eum ad perniciosam sectâ Ieonomachorù. Ab illo autè tempore diuinis imaginibus non modò quem par erat, multi honorem non tribuebant: sed nec earù quidè auditionem auribus omninò admittebât. Totis verò quinquaginta septem annis, figura

F 4 à Chri-

Nouèbris 4
Cap. 1.

Via virtutis
ardua.

Cap. 2.

S. Iohanna
s. Iohanna
cij patria.

Parentes,

2. Cor. 2.

Gal. 10.
Prou. 1. & 9.

Nota hic
vin & effi-
cacia signi
s. Crucis.

Cap. 3.

In militis
vitiis reli-
giosè.

Labitur in
hæresin Ieo-
nomachorù

Hæresis Ieo-
nomacho-